

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๕

หนาจริง ๆ กิเลส กล่อมไปไหนลงหมด

ตั้งแต่ออกพรรษามานี้ได้ไปหนหนึ่งหรือไถนา ไปภูว้ สงสารพระภูว้พระตั้งใจปฏิบัติ เรียกว่าเราเลี้ยงดูทั้งวัดเลยเทียว ตลอดมา ๑๐ กว่าปีแล้ว นาน ๆ เราไปทีหนหนึ่ง วัดนี้เป็นวัดที่เพาะอรรถเพาะธรรมเป็นอย่างยิ่งเทียว ไม่ให้ใครเข้าไปยุ่ง ให้พระท่านได้ภาวนาโดยเฉพาะ ๆ อาหารการขบฉันทุกอย่างเราบอกไม่ให้เป็นกังวล เราจัดให้พร้อมมูล ๆ เลย มีเผื่อไว้ด้วย เพราะวัดแถวใกล้เคียง จะว่าวัดหรือไม่วัดก็แล้วแต่พระไปอยู่ที่ไหนก็ต้องเรียกว่าวัดนั่นแหละ โยมไปอยู่ที่ไหนก็เรียกว่าบ้าน นี่พระไปอยู่ที่ไหนก็เรียกว่าวัด ท่านไปอยู่ตามแถวนั้น แล้วก็มาอาศัยวัดภูว้ เวลาท่านมาก็จัดอะไรให้ไป เราก็บอกให้จัดให้ไปเลย หากว่าขาดเงินผมจะส่งมาหนุน เราไม่อาจที่จะไปส่งชอกแซกได้ ไปส่งจุดใหญ่ไ้วันั้น เราก็มีเผื่อ ๆ เอาไว้ เวลาพระท่านมา ท่านอยู่แห่งละ ๒ องค์บ้าง ๓ องค์บ้าง ในเขารอบ ๆ ห่าง ๆ เวลาท่านมาหากันก็จัดให้เณรเอาไป ตาปะขาวเอาไป มีอะไรใส่ก็แล้วแต่ท่าน

แถวภูว้มีพระอยู่เป็นแห่ง ๆ เจียบ ๆ นะ เป็นสำนักใหญ่อยู่เฉพาะภูว้ นอกนั้นก็ยังมีเป็นแห่งละองค์ก็มี ๒ องค์ก็มี ท่านอยู่ในป่าท่านภาวนา เราเป็นห่วงตลอดนะ ไปทีไหนไม่เคยให้ขาดเลย ถึงเวลาเขาก็ต้องมา เช่นว่าไปทีหนที่นี้ไปเทศน์ไกล ๆ เขาติดตามไปนี่ เวลาถึงกาลที่จะไปส่งแล้ว เขามาเขาจัดไปส่งเลย ปลายเดือนรู้สึกตั้งแต่วันที่ ๒๕-๒๖ ไปส่ง มีเทพฟังเป็นประจำ พอค่ำแล้วท่านก็มารวมกันเจียบ ๆ เปิดเทพไว้ ต่างองค์ต่างนั่งสมาธิภาวนาฟัง อย่างน้อยวันละม้วน ๆ ทุกวัน ๆ ไม่มีอะไรแหละ มาเจียบ ๆ ทีจะสวดมนต์ไหว้พระเหมือนวัดทั้งหลายไม่มี วงกรรมฐานสายหลวงปู่มั่นจะไม่มีรวมกันสวดมนต์ไหว้พระ เพราะอันนี้เป็นอีกประเภทหนึ่ง หยาบกว่าการทำภาวนาเจียบ ๆ การรวมสวดมนต์ไหว้พระกันนี้ผลสู้เจียบ ๆ ไม่ได้

อย่างหลวงปู่มั่นไม่เคยพาทำวัตรทำวาท นอกจากเป็นวันจำเป็นที่ท่านจะโอนอ่อนลงสำหรับสังคัม เช่น มาฆบูชา ทำวัตรค่ำ หรือวันอุโบสถ ทำวัตรเรียบร้อยแล้วก็ลงอุโบสถ ท่านทำเท่านั้นเอง นอกนั้นก็ไม่มี ต่างองค์ต่างเจียบ มีเท่าไรก็เจียบ ภาวนามีผลมากกว่าการไปรวมกันอีก รวมกันมีรวมอารมณ์อีกด้วย ท่านไม่เคยพาทำมา อยู่ที่นั่นก็เหมือนกัน พอตกค่ำมาแล้วมารวมกัน เอาเทพมาเปิดแล้วต่างองค์ต่างนั่งสมาธิภาวนาฟัง อย่างน้อยวันละม้วน ถ้าเป็นเวลาพิเศษท่านจะเพิ่มอีก ก็เป็นเรื่องหัวหน้า ท่านอุทัยเป็นหัวหน้า พระเดียนี่ดูจะยืนอยู่ในย่าน ๓๐ นะ บางที ๔๐ ก็มี ลดลงมา ๒๐ กว่านี้มีน้อย กว่าก็กว่าจนจะถึง ๓๐ เราก็เปิดทางให้แล้ว ถ้าพระท่านตั้งใจประพฤติปฏิบัติ

ธรรมจริง ๆ แล้วให้มา มาเท่าไรก็ให้มาเราจะรับเลี้ยง ถ้าหากว่าพระไม่เป็นหน้าเป็น หลังโกโรโกโสให้ไล่หนีจากภูเขาให้หมด เด็ดทั้งสองอย่าง อย่าให้อยู่หนักภูเขาถูกนี้ ไม่สมศักดิ์ศรีภูเขาที่เป็นที่บำเพ็ญของพระ ท่านก็ปฏิบัติอย่างนั้นตลอดมา

เราพยายามส่งเสริมพระผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ นี่ละผู้ที่ให้ความร่มเย็นแก่โลก ให้ความร่มเย็นแก่ตนแล้วกระจายออกไปให้ความร่มเย็นแก่โลก ยิ่งจิตบริสุทธิ์ด้วยแล้วครอบโลกธาตุ ของเล่นเมื่อไร ให้เห็นเข้าไปดูซิเห็นธรรมพระพุทธเจ้ากับใจเป็นอันเดียวกัน ใจเป็นธรรม ธรรมเป็นใจแล้วครอบโลกธาตุ ของเล่นเมื่อไร เราก็อธิษฐานมูตร คุดูอยู่ตลอดเวลาถือว่าเป็นของดี ท่านผู้ที่เป็นอย่างนั้นท่านถึงอ่อนใจที่จะสอนโลกละซี ต่างกันขนาดนั้นละ ธรรมจึงว่าเลิศ ๆ อย่างนั้นละธรรม ไม่มีใครเห็นก็เลิศอยู่ตามหลักธรรมชาติของตน เมื่อใจเข้าจับปี่ มีใจเท่านั้นจับธรรมได้ สัมผัสธรรมได้

ก็คิดดูซิอย่างที่เรเคยพูดให้ฟัง พวกมุเซอร์เขาไปอยู่กับท่าน เขาตำหนิติเตียนท่าน ยกโทษท่านว่าเป็นเสือเย็น เราก็เคยเล่าให้ฟังแล้ว เขาไม่ยินดี นี่เราสรุปเอาเลย ที่นี้เวลาสุดท้ายเขาก็ปรึกษา ถามลูกบ้านเขา เป็นยังไงไปดูเสือเย็น ไม่ได้ว่าพระนะ ว่าเสือเย็น แล้วได้ผลยังไง ไปดูไปสังเกตการณ์เสือเย็น ไม่ไว้ใจว่าเป็นเสือเย็น ท่านถึงได้ประกาศบอกท่านอาจารย์มหาทองสุกว่าให้อยู่ทนไป นั่นฟังซิท่านคิดเมื่อไรว่า เขายกโทษท่าน ท่านจะยกโทษตอบไม่มีนะ นั่นละธรรม เขายกโทษท่านเท่าไรท่านยิ่งเมตตา มาก โอ๊ย เราไปไหนไม่ได้นะ เวลานี้เขากำลังยกโทษเราหนัก ถ้าเขาตายแล้วจะเป็นสัตว์ เป็นเสือลงนรกกันหมด ท่านว่าอย่างนั้นนะ เราต้องทนเสียก่อน ทุกข์ยากลำบากก็ทนจนกว่าเขาจะกลับใจได้แล้วจะไปไหนเราค่อยไป

ที่นี้พวกนี้ก็มาคอยสังเกตการณ์ มาวันละสามคนสี่คน ดังที่เคยพูดให้ฟัง ไม่ได้เรื่องได้ราวแล้วก็ให้ไปถามท่านดู ท่านอยู่ยังไงไปยังไง ไปดู ท่านก็เดินจงกรมท่านเฉย ท่านไม่สนใจ ท่านบอกท่านอาจารย์มหาทองสุกอย่าพูดอะไรกับเขานะ นั่นฟังซิ ท่านพิจารณาออกจากใจแล้วท่านนำออกปฏิบัติ ไม่ได้มาคาดดูอย่างเรานะ ดูในจิตในใจดู เหตุการณ์ต่าง ๆ ไม่ควรพูดไม่พูด เขามาก็ให้เฉย ท่านบอกกำชับเอาไว้ นั่งภาวนา เขามากก็เฉย ก็ตามเรื่องของเรา เดินจงกรมก็เฉย เขามายืนสังเกตการณ์เซ่อ ๆ ซ่า ๆ อ้าปากมาอย่างนั้นละ จอมเช่อดูจอมปราชญ์ คนหนึ่งมีแต่เมตตา คนหนึ่งมีแต่ยกโทษ

ครั้งดูไม่ได้เรื่องได้ราวแล้วก็ให้มาถามดู ท่านอยู่อย่างนี้ท่านอยู่ยังไง ท่านทำยังไงท่านถึงได้บอกว่า ท่านนั่งท่านนั่งหาพุทธโธ แนะ พุทธโธหาย เห็นไหมปี่เข้ามาเอา แล้วนั้น เดิน ๆ หาอะไร เดินหาพุทธโธ พุทธโธหาย พุทธโธเป็นยังไง ที่นี้มีโอกาสท่านก็สอน เขาจึงไปทำ เอ้า ที่นี้สรุปเลย พอไปทำ ตัวหัวหน้าบ้านเลยที่เดียวไปทำ ทำเวลาจิตรวมผิงลงไปนี่ โธ สว่างไปหมดเลย สว่างไม่ใช่สว่างธรรมดา เห็นกระทั่งจิตคนไปหมด

พอสว่างแล้วก็ส่งจิตไปหาหลวงปู่มั่นละซิ พอส่งไป โอ้ย ครอบโลกธาตุ สว่างจ้าไปหมด โถ เสื่อเย็นอะไรอย่างนี้ นั่นเห็นไหม ท่านว่าให้เราหาพุทโธ ๆ พุทโธหาย พุทโธท่านหายยังงัย พุทโธท่านครอบโลกธาตุ พุทโธเราเองหาย เขาก็มาตัวเอง อ้อ ท่านฉลาดมาก หาอุบายสอนพุทโธให้เรา นี่เรารู้แล้ว รู้ด้วยพุทโธที่หาพุทโธนั่นแหละ ท่านให้กำหนด พุทโธ ๆ อย่าไปหาที่ไหน ให้กำหนดอยู่ที่จิตนี้ จะเจอพุทโธที่จิตเลย อย่าไปหาโน่นหานี้ ให้กำหนด พุทโธ ๆ กับจิตให้อยู่ด้วยกัน แล้วก็เจอพุทโธ

พอเขาเจอนี้ จิตมันรวมสว่างจ้าขึ้นมาเห็นหมด เหมือนตาเนื้อนี่มองดูอะไรเห็นหมด นี่สรุปเอาเลยนะ ก็ส่งจิตไปหาหลวงปู่มั่น อัจฉริยะทีเดียว พุดโถ พวกนี้จะตกนรกกันหมด มาคิดถึงพวกบ้านเจ้าของที่ต่างคนต่างยกโทษท่าน เห็นโทษเห็นภัยอย่างเต็มเหนี่ยวเลย เพราะได้เห็นจิตของท่านไม่เป็นแบบเสื่อเย็นอย่างว่านั่นซี มันครอบโลกธาตุสว่างจ้าไปหมดเลย นั่นเมื่อมีเครื่องรับกันเห็นไหมละ อย่างพระอาทิตย์ร้อยดวงก็ตาม ถ้าตาบอดมันก็ไม่เห็น เข้าใจไหมละ พอตาตีบมันเห็นแล้ว ดวงเดียวก็เห็นแล้วนั่น นี่ละธรรมกับใจสัมผัสกันเหมือนตาเราสัมผัสพระอาทิตย์นั่นละ

พอสัมผัสกันปั๊บ โอ้ย ยอม เห็นโทษเห็นกรรม รีบบอกพวกบ้านทั้งหลาย โถ เสื่อเย็นยังงัย ๆ พวกเราทั้งหลายคิดแต่อย่างนั้น ๆ กับท่าน พวกเราสร้างบาปสร้างกรรมมากนะนี่ ตายแล้วจะเป็นสัตว์เป็นเสือกนรกอเวจีไปหมดนะ เขายังรู้รอกจะว่าไง ส่องดูจิตของท่านจ้าไปหมดเลยครอบโลกธาตุ เลยไปเล่าให้ท่านฟัง จากนั้นท่านก็สอนจนกระทั่งเขาหลงใจแล้วท่านถึงไป

ใจดวงนี้เป็นยังงัยฟังซิ เขาไม่เคยเห็นเขาก็ไม่รู้ เขายกโทษทั้งบ้านเขาแหละ แต่เวลาผู้เดียวเห็นเท่านั้นมาประกาศ จากนั้นมาเรียบหมดเลยเทียว เรื่องที่อยู่ที่พักเขามาทำให้อย่างดีหมด ไม่มีขัดมีข้องอะไร ๆ เลย นี่ละธรรมเป็นอย่างนั้น จึงอยากให้พี่น้องทั้งหลายเห็นนะ เห็นผู้เดียวตั้งพระพุทธรูปเจ้าเห็นประกาศโลก ติดไปได้นิดหน่อยเท่านั้น ละ นอกนั้นมันไม่ยอมฟังเสียงก็จมกันไป ๆ ผู้ที่ฟังเสียงพระพุทธรูปเจ้าก็เล็ดลอดออกไป ๆ ถึงไม่สูงสุดก็ขึ้นโดยลำดับลำดับ ปลดเปลื้องทุกข์ออกไปมากมาย นั่นละธรรมเป็นอย่างนั้น

ธรรมไม่เคยเป็นข้าศึกต่อผู้ใด เป็นคุณต่อโลกทั้งนั้น แต่กิเลสมันก็หนาแน่นของมัน บีบบังคับไว้ไม่ให้สัตว์ทั้งหลายเห็น ไม่ให้สัตว์ทั้งหลายดู สิ่งใดที่เป็นความดีมันก็ดมันกันไว้หมด นี่อำนาจของกิเลส แล้วมันมีเครื่องกล่อมของมันด้วย ความเพลิดความเพลินนี่เป็นเครื่องกล่อมสัตว์ไม่ให้สนใจในอรรถในธรรม เพลินไป เอาความทุกข์เผากันไป ช่างหน้าจูงไปด้วยความหวังความเพลิดเพลินไปเรื่อย ทางนี้ก็ทุกข์เผาเข้าไป

เรื่อยอย่างนี้ เห็นไหมกิเลส จากหน้ามันจุงไปมันหลอกไป ใ้เราพุ่งเพื่อเห่อเหิมดี้นรน ไปกับมัน จากหลังมันเผาไปเรื่อย ๆ ส่วนธรรมไม่มี ต่างกันอย่างนั้นนะ

จึงท้อพระทัยละชิ ฟังชิต้อพระทัย สำหรับพระองค์เองเป็นตัวปฐมฤกษ์ที่แรก พอจิตพ้นขึ้นมาผางเท่านั้น มาดูเรื่องของภพชาติความทุกข์ความลำบากลำบากของเจ้าของมานานสักเท่าไร ๆ มาถึงปัจจุบันนี้ขาดสะบั้นแล้ว ทุกข์เป็นอันว่าหมดโดยสิ้นเชิง การเกิดตายกองกันมาแต่ก่อนหมดโดยสิ้นเชิง ๆ ในขณะที่จิตได้พ้นจากกิเลสผางขึ้นมา มองดูตัวของเราก็ดำมืด มองดูสัตว์ทั้งหลายก็แบบเดียวกันหมด จึงได้ท้อพระทัย จะสอนไปได้ยังไง นั้นเห็นไหมละธรรมความเลิกละเป็นอย่างนั้น จนกระทั่งเรื่องของพระองค์เองก็ยิ่งได้สลัดสังเวชในเรื่องความทุกข์ความลำบาก และความลุ่มหลงของตัวเองที่ตายกองกัน เพราะความลุ่มหลง กิเลสหลอกมาตลอด พอพ้นแล้วมาดูเจ้าของ แล้วมาดูโลกธาตุ มันก็แบบเดียวกันนี้ ไม่ท้อพระทัยได้ยังไง

เราจึงได้ส่งเสริมพระกรรมฐานเรา อยากให้ได้บำเพ็ญมโหรรณมโหรรณ ผู้นี้จะผู้ จะทรงมรรคทรงผล ผู้ดำเนินตามทางของศาสดา อยู่ในป่าในเขา อยู่รุกรวมร่มไม้ที่ไหน ไป บำเพ็ญสมณธรรมตลอด ข้าศึกศัตรูไม่ค่อยเข้าไปเกี่ยวข้อง นี่ละการบำรุงศีลธรรมเข้าสู่ใจ ใจเมื่อได้รับการบำรุงรักษาแล้วย่อมเจริญงอกงามขึ้นมา แล้วก็เห็นโทษเห็นคุณของตัวเองในใจดวงเดียวกันนี้ เพราะใจนี้เป็นที่บรรจุความทุกข์ความลำบากทั้งหลาย และความสุข กิเลสและธรรมอยู่ในใจ

เวลากิเลสปิดบัง ใจเป็นนักรู้ก็รู้ไปทางกิเลสที่มันปิดบังไว้เสีย ไม่ได้รู้ในทางธรรม ทีนี้เวลาได้บำเพ็ญทางนี้เข้า ทางธรรมก็ส่องแสง ก็เห็นทั้งโทษคือกิเลส เห็นทั้งคุณคือธรรมภายในใจ แล้วก็ติด ติดเรื่อย สว่างขึ้น ๆ นั้นละจิตได้รับการบำรุงเป็นอย่างนั้น มีตั้งแต่ตายกองกันอยู่นี้มันไม่เบื่อไม่หน่ายนะ ไม่มีคำว่าเบื่อ ไม่มีคำว่าเข็ดว่าหลาบ นี่คือกิเลสไม่ให้เข็ดให้หลาบ ให้เป็นอย่างนี้ตลอดไปก็กบก็กลบไม่มีวันนับได้ ถ้าเชื่อตามมันแล้วจะเป็นอย่างนี้ตลอดไป ถ้าเชื่อตามธรรมแล้วจะมีวันหลบหลีกปลีกตัวออกได้นะ

ต้องทนต้องอดสำหรับพยายามไม่มันไม่ได้นะ หนาจริง ๆ นะกิเลส มันกล่อมไปทางไหนหลงไปหมดนะ กล่อมไปไหนหลงหมด ๆ ไม่มีใครรู้ได้ง่าย ๆ กล่อมสูงสุดก็หลงสูงสุดเหมือนกัน ขนาดนั้นนะกิเลส คือขนาดนี้มันก็กล่อมแบบหนึ่งให้หลงแบบหนึ่ง ขนาดนั้นกล่อมแบบหนึ่งให้หลงแบบหนึ่ง กล่อมตลอดนะกิเลสนี้ หยาบก็กล่อมแบบหยาบ แบบไม่เห็นฟ้าเห็นหมอกเห็นบาปเห็นบุญ เห็นนรกสวรรค์เลย ไม่สนใจ แต่สิ่งที่สนใจก็คือสิ่งที่มันลากดึงไปล่อไป ๆ บินไปตามมัน นี่คือเรื่องของกิเลสดึงสัตว์โลกลงเพื่อความทุกข์ทั้งหลาย ดึงไปเรื่อย ๆ มันไม่ให้เห็น

การบำเพ็ญนี้รู้ชัดเจนนตลอดเวลาดั้งแต่ต้นนะ โทษของกิเลสเห็นมาตั้งแต่ต้น ๆ เรื่อย ๆ มันหลอกไปเรื่อยนะให้หลงไปเรื่อย ตรงไหนที่ธรรมยังไม่สูงกว่ามันมันจะหลอกเรื่อย หลงตามมัน แล้วแก้ไปเรื่อยเห็นไปเรื่อย แก้ไปเรื่อย เพลินก็ตามมันหากมีเงื่อนไขแก้กันอยู่นั้น เมื่อมีธรรมเป็นเครื่องวัดเครื่องตวงกันแล้ว มันก็เทียบกันได้แก้กันได้ ๆ ถึงขนาดสูงสุดมันก็หลอกสูงสุด อย่าง อวิชชาปุจฉยา สงฺขารา ก็เห็นแต่ในตำรับตำรา อวิชชาเป็นปัจจัยให้เกิดสังขาร อวิชชาคือตัวภพตัวชาติ ก็ว่าไปอย่างนั้น เมื่อไม่เห็นตัวมันได้ยืนแต่คำพูดเฉย ๆ ก็ไม่เห็นโทษซี ไม่เข็ดหลาบอิมพอ

เวลาพิจารณาเข้าไปถึงจุดของมันที่จะพราวจากกันจริง ๆ แล้ว อวิชชานี้เรียกว่า กษัตริย์วัฏจักร เป็นกษัตริย์อันใหญ่หลวงของวัฏจักรคือความหมุนเวียน ตัวนี้มันก็หลอกเอาเสียจนเต็มเหนี่ยว เราเคยพูดให้ฟังแล้วว่า หือ ทำไมจิตดวงนี้ถึงได้วิเศษวิโส เอานักหนา เลิศเลอเอานักหนา ฟังซินะ นั่นละอวิชชาหลอกเห็นใหม่ละ ทำไมถึงได้วิเศษวิโสหนักหนา มองไปที่ไหนสว่างจ้าไปหมด ทำไมจิตเราถึงอัศจรรย์เอานักหนา ทำไมเป็นอย่างนี้ นู่นมันอัศจรรย์อวิชชา เห็นใหม่ในระยะนั้นจิตสูงขนาดไหน แต่กิเลสอวิชชายังครอบอยู่ อวิชชายังกล่อมได้สบาย ๆ

จนกระทั่งธรรมท่านเดือนบึงเข้ามาเลย ถ้ามีจุดมีต่อมแห่งผู้รู้อยู่ที่ไหน นั่นแลคือตัวภพ ธรรมเดือนขึ้นมาแล้วนั่น จุดก็คือจุดผู้รู้ผู้สว่างไสว เหมือนไส้ตะเกียงเรา เรามองเห็นความสว่าง มองเข้าไปหาไส้ตะเกียงมันก็มี นั่นละจุดที่ออกแห่งความสว่างทั้งหลาย อันนี้ก็จุดของอวิชชาก็เป็นแสงสว่างออกมาเหมือนตะเกียงเจ้าพายุ พระธรรมท่านจึงเตือนว่า ถ้ามีจุดมีต่อมแห่งผู้รู้ ผู้รู้คือตัวสว่างนั้นแหละ ตัวจุดเหมือนตะเกียงเจ้าพายุ ถ้ามีจุดมีต่อมแห่งผู้รู้อยู่ที่ไหน นั่นแลคือตัวภพ มันยังไม่รู้เรื่องนะ จุดคืออะไร ต่อมคืออะไร ยิ่งงบบ้าไปอีก บทเวลามันฟาดกันแหลกลงไปแล้ว คำว่าจุดต่อมคืออันนี้เอง มันก็มารู้ ธรรมท่านบอกไว้แล้วแต่เรามันง เพราะหลงอวิชชา ธรรมมาเตือนไม่ให้หลง เรายังหลงซ้ำเข้าไปอีก งงไปอีก นั่นเห็นใหม่ละ นี่ละเราพูดให้มันชัดเจนอย่างนี้

พออันนี้ผางลงไปไม่มีอะไรเหลือ ความสว่างเหล่านี้มันก็ขี้ปะติ๋วเสียแล้ว เห็นใหม่ละ ความสว่างแห่งธรรมคือความบริสุทธิ์ของใจมันครอบโลกธาตุ อันนี้ความสว่างอันนี้มันก็มีอยู่จำเพาะใจที่สว่างไปตามอำนาจของอวิชชา แต่ถึงอย่างไรมันก็หลอกได้อย่างเต็มเหนี่ยว พอธรรมชาติอันหนึ่งคือธรรมเหนือนี้ขี้บครอบไปหมดเลย ที่นี้ความสว่างของอวิชชานี้เลยกลายเป็นกองขี้ควายเสีย เห็นใหม่ต่างกันใหม่กองขี้ควาย กับเพชรนิลจินดาต่างกันยังไง ธรรมนั้นเทียบกับเพชรนิลจินดา อวิชชาเทียบกับกองขี้ควาย นั่นละเห็นใหม่มันหลอกกัน หลอกถึงขนาดนั้นที่เดียวนะ ไม่ใช่ธรรมดา เพราะฉะนั้น

สัตวโลกจึงติดจึงข้องไม่มีใครรู้เนื้อรู้ตัวเลย ไม่ว่าเขาว่าเรา ตาหนีใครไม่ได้ เพราะเป็น
อยู่กับทุกคนอย่างเดียวกัน ผู้ที่ทำงานรู้ทำงานก็มีแต่สลดสังเวชเท่านั้น

เพราะฉะนั้นจึงให้พากันแหวกว่ายนะ เอาจริงเอาจัง ถึงได้นะ มันขัดตรงไหน
นั่นละคือตัวกิเลส เราจะทำคุณงามความดีมันจะขัดทันที มันอยู่ในหัวใจ พอเราจะเริ่ม
คิดเรื่องคุณงามความดี มันจะมีเหตุมีอุปสรรคขึ้นมา ๆ ไม่มากก็น้อย จับจนได้นั้น
แหละ มันอยู่กับนั่นละ นี่ละคือข้าศึกให้รู้เอา แยะขึ้นมาตัดกันเลย ๆ เราจะทำอะไร
ด้วยเหตุด้วยผลเพื่ออรรถเพื่อธรรม เอ้า.ทำลงไป ฝืนหัวมันเหยียบหัวมันไป เหยียบ
หลายครั้งหลายหนอันนี้มันก็อ่อนลง ความกีดกันทั้งหลายที่จะไม่ให้ทำความดีมันค่อย
เบาลง ๆ ทีนี้ทางธรรมก็ค่อยโล่งไป ๆ สุดท้ายไม่ได้ทำอยู่ไม่ได้เห็นไหน เมื่อทาง
เดินของธรรมราบรื่นแล้วไม่ได้ทำที่อยู่ไม่ได้เห็นไหน ความชั่วทั้งหลายที่กิเลสมันสร้างมามัน
เบาลง ๆ ต่อไปก็โล่งเลย ต่อจากนั้นโล่งแล้วผิงเลยทีนี้ ไม่มีถอย

ทีนี้มันก็มาย้อนรู้หมดว่า อะไรเป็นกิเลสไม่เป็นกิเลส ความกีดกันความอะไร
เหล่านี้มีแต่กิเลสทั้งนั้น ความท้อแท้อ่อนแอในการจะสร้างคุณงามความดี มีแต่กิเลส มี
แต่กิเลสทั้งหมดเลย เวลามันเหนือกันแล้วมันเห็นหมดนะ พากันจดจำนะ วันนี้พูด
เพียงเท่านี้ไม่พูดมากละ พูดธรรมะเพียงย่อ ๆ ให้พากันปฏิบัติสู้มันนะ อย่าถอย

โยม.วันนี้ฟังธรรมชั้นสูงเลยเจ้าคะ

หลวงตา ฟังธรรมชั้นสูงเป็นยังไง เข้ากันได้ไหม

โยม.ถึงใจเจ้าคะ ซึ่งเลย

หลวงตา ก็อย่างนั้นซิ เอาลงไปซิไม่ต้องบอกพระพุทธรูปเจ้าอยู่ที่ไหน เอ้า.จริง ๆ
ดวงเข้าไปนี่ เหนอ.ถามพระพุทธรูปเจ้าหาอะไร นั่นอันเดียวกันแล้ว เหนอ.ถามพระพุทธรูปเจ้า
หาอะไรเท่านั้นพอ พระพุทธรูปเจ้าอยู่ที่ไหน ถามหาอะไรเท่านั้นพอ มันเป็นอันเดียวกัน
แล้ว เหมือนน้ำมหาสมุทร ธรรมชาติเทียบกับน้ำมหาสมุทร ธรรมชาติดวงเข้าไปนั้นเป็น
อันเดียวกันหมดแล้ว นี่ละที่ว่า พระพุทธรูปเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นอันหนึ่งอัน
เดียวกันได้อย่างไร เป็นแล้วนั้น ใครคาดได้เมื่อไร เวลามันเป็นแล้วถามใครที่ไหน ธรรมะ
ประเภทนี้ไม่ค่อยออกเรื่อยแหละ ถ้าพูดก็เหมือนวัตรอยหลวงปู่แหวน ถังน้ำท่านใส่
สะอาดขนาดไหนวางไว้ไม่ได้ตักเลย อันนี้ก็แบบเดียวกัน นาน ๆ มันแยบออกมาทีหนึ่ง
ๆ เมื่อถึงกาลเวลาที่มันควรแล้ว ไม่ต้องบอกดวงทันทีเลย เป็นอย่างนั้นนะ

โยม.ถึงใจจริง ๆ เจ้าคะ วันนี้

หลวงตา.เอาลงไปอย่างนั้นซิ ถามหาพระพุทธรูปเจ้าหาอะไร ถามหาพระพุทธรูปเจ้า
ทำไม จำขึ้นแล้วมันเป็นอันเดียวกันแล้วถามกันหาอะไร เห็นไหมละที่ว่า พอส่งจิตไปหา

หลวงปู่มั่นจำหมดแล้ว โห.ขึ้นทันทีเลย นั่นเห็นไหมละ ยกโทษท่านเป็นฟินเป็นไฟนะ พอจิตลงได้แล้ว ท่านให้หาพุทโธช่วย พอเจอพุทโธแล้ว มองดูหลวงปู่มั่น โอ้โห.ขึ้นเลยทันที นี่เหอเสื่อเย็น ๆ อย่างนี้เหอ ๆ อ้วยตายขึ้นเลย ยกโทษกันทั้งบ้านว่าท่านเป็นเสื่อเย็น ๆ เสื่อเย็นยังไ้ ขึ้นด้วยอัศจรรย์นะ อย่างนั้นละ พอมันเห็นปั้จะไปถามหาใครใช้ไหมละ พอผางเข้าไป โอ้โห.ขึ้นเลย อย่างนั้นแหละ มันเสื่อเย็นยังไ้ ๆ

โยม.ไม่ยอมให้ท่านลากลับ จะเผาศพท่านเอง

หลวงตา.ก็อย่างนั้นแหละ เขาลงแล้วเป็นอย่างนั้น วันนั้นตั้งแต่ฉันจ้งหันแล้วไปลาเขา เขาไม่ให้กลับ ท่านก็อบรมสั่งสอนอยู่อย่างนั้น พอเหตุผลของท่านเหนือกว่า เออ.ตุ้เจ้าพุตถุกนะ เอ้า.ปล่อยท่านไปเสีย พอคนนั้นเก็บบาตร คนนี้เก็บจีวร พอลงไปเท่านั้น พริบเดียวลากขึ้นมามาก เฮาบให้ไปก้า ๆ เขาจะเผาศพตุ้เจ้าหลวง คือเขาจะเผาศพเอง เขาบอกเขาไม่ให้ไป ๆ ท่านก็ต้องกลับมาอีก มาสอนอีก ท่านว่าเหมือนเด็กเวลาลงก็แบบเดียวกัน คิดดูตั้งแต่ฉันจ้งหันแล้ว บ่ายประมาณ ๒ โมง ถึงได้ออก คือเขาปล่อยให้ไปแล้วก็ลากมามาก อยู่อย่างนั้น ท่านก็กลับมาอีกสอนอีก

สอนพอยอมรับแล้ว เออ.ให้ตุ้เจ้าไปเสีย ทางพวกที่เตรียมของจะไปส่งท่านก็เตรียม ทางนี้ก็จ้อ พอลงไปนิดเดียวพริบเดียวเอาอีกแล้ว คนนั้นไปลากคนนี้ไปลากมานี้ ออกมากลับมามันก็ของเก่า ท่านพูดเองนะ โอ้.นำสงสารเขา เวลาเขาไม่รู้เขาก็ยกโทษอย่างนั้น เวลาเขารู้แล้วเขาก็เป็นอย่างนี้ท่านว่า บให้ไปจะเผาศพตุ้เจ้าหลวงเองเขาไม่ยอมให้ไป เขาว่าอย่างนั้น ท่านก็บอกไม่ได้เกี่ยวกับเผาศพ มันเป็นความจำเป็นของท่าน ท่านก็อธิบายให้ฟัง พุดไปพุดมาก็จอมปราษฎกับจอมเช่อก็จะสู้จอมปราษฎไ้ยังไ้ เขาก็ยอม เออ.ให้ท่านไปเสีย.ท่านไปแล้วก็จ้อ.เดี๋ยวก้อเอามาอีกอยู่อย่างนั้น จนบ่ายสองโมงท่านว่าถึงจะออก

โธ.นำสงสาร ท่านว่า นำสงสารเขาจริง ๆ เวลาจะไปก็บอกกับท่านอาจารย์มหาทองสุก ไปได้ละที่นี้ท่านมหาผม หมดแล้วเรื่องพิษเรื่องภัยว่าเขาเป็นบาปเป็นกรรมอะไร ๆ เขาหมดแล้วที่นี้ไม่มีอะไร เราไปได้ละ บทเวลาไปได้เขาไม่ให้ไป เวลาไปได้แล้วเขาไม่ให้ไป เขาก็ลากกลับมา ๆ อยู่อย่างนั้น นำสงสาร ดูซิเขาไปถามใครละ พอเขามองเห็นใจท่าน จิตของเขาลงปิ้งมองไปดูใจตุ้เจ้าหลวง ไปดูที่ไหนได้จำครอบหมดที่นี้ก็โธ.เสื่อเย็นอย่างนี้เหอ ๆ โห.เราคาดผิด เอาละที่นี้ละ.

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com